

VERYANSIN

kaçıncı adıydı alnın
gökyüzü genişliğine mutluluk kurarken
dağıtıp yeniden ömrün kirini
yumuşak sular doldursa tüm odalarını ruhunun

isterim
dünya şirin yermiş demek ama gelmiyor içimden
bir çiçek, büyümekleyen toprakta
bu çocuk ne zayıf Allahım!
direniyor yokuşa

inanmalıyım bıraktığım yerde biriken
sonra yerde incinen güneşe
dokunaklı sıvamışlar balçığını
sanki sonradan gelmiş bahar buraya
tutup kaldırıyor başını gölge, öpülesi
uçarı kadınlar yalvarırken tezgahtarlara
ben başımı burada kuma gömdüm evet ki
aşkı almak için karaköy iskelesi nerede
diyen uzun adam hayatını borçlanıp o vakitler
İstanbul hepsinden şahane diyordum yanındakine
kirpikleri avucunu dolduran, ufuk çizgisi gibi kaşları
resimde durduğu gibi durmuş çocuk
yaprak gibi titrer
neden namazda kocaman ölümü düşünür.